

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.400/2011/8. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A **Szegedi** Ítéltábla az Agócs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Agócs Henrietta ügyvéd) által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű, **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos II, rendű és **III.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos III. rendű felpereseknek, - **jogtanácsos neve** által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű, **(osztályvezető neve)** által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű, **(kormánytisztviselő neve)** által képviselt **III.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű III. rendű, dr. Molnár István ügyvéd által képviselt **IV.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos IV. rendű és **V.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos V. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2011. május 6. napján kelt 2.P.21.546/2010/27. sorszámú ítélete ellen a I., II. és III. rendű felperesek 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I., II. és III. rendű felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a IV. rendű alperesnek 15.000,-(Tizenötezer) Ft, az V. rendű alperesnek 15.000,-(Tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelesek az I., II. és III. rendű felperesek külön felhívásra az államnak egyetemlegesen megfizetni a le nem rótt 60.000,-(Hatvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperesek az 1997. augusztus 29. napján kelt adásvételi szerződéssel megszerezték a **(helység 1 neve, utca, házszám 1)** alatti házas ingatlan tulajdonjogát.

-2-

Ekkor a korábbi tulajdonosok már perben álltak a szomszédos, **(helység 1 neve, utca, házszám 2)** szám alatti ingatlan tulajdonosaival a IV. és V. rendű alperesekkel, akik az I.

rendű alperes által kiadott építési engedélytől eltérően folytattak építkezést. A felperesek 1999. március 31. napján bejelentették **(helység 1 neve)** Város Jegyzőjének, hogy az alperesi építkezés során az ingatlanukon fennálló épület eredeti tűzfalát átvágták és a tetőszerkezet telekhatáron való átnyúlása miatt a sérült tűzfal nem tudja az eredeti célját biztosítani. A bejelentés igazolására csatolták **(személy neve)** tűzvédelmi üzemmérnök szakvéleményét, amely egyértelműen megállapította a szabálytalanságot. Ezt követően **(helység 2 neve)** Megyei Jogú Város Jegyzője 40992-4/1999. számú határozatában elrendelte a szomszédos ingatlan szabálytalanul megépített párkányának visszabontását. A másodfokú hatóság a döntést helybenhagyta és a IV. és V. rendű alpereseket a tűzfal megépítésére kötelezte. A határozatban megjelölt teljesítési határidő alatt a kötelezettség végrehajtása nem történt meg. A felperesek a Csongrád Megyei Közigazgatási Hivatal által kibocsátott 181-4/1998. számú határozata alapján elvi építési engedéllyel rendelkeztek. 2001. év elején **(helység 2 neve)** Megyei Jogú Város Jegyzője 6395-2/2001. számú határozatában az építési engedély iránt előterjesztett kérelmüket elutasította. A határozat indokolása szerint a felperesek által tervezett átalakítás a szomszédos ingatlan tűzfalának átalakítását igényelné. Ezt a kötelezettséget a IV. és V. rendű alperesek a határozat meghozataláig nem teljesítették. Az elutasító határozat ellen a felperesek fellebbezést nyújtottak be a III. rendű alperes jogelődjéhez, amelyet 2001. június 2. napján a hatóság elutasított. Ezen döntés ellen a felperesek keresetet terjesztettek elő a Csongrád Megyei Bírósághoz a Csongrád Megyei Közigazgatási Hivatallal szemben, előadták, hogy építési engedély iránti kérelmük teljesíthető lett volna, ha a IV. és V. rendű alperesek eleget tesznek a 40992-4/1999. számú határozatban foglaltaknak. A bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Ezután a felperesek 2001. június 11. napján azzal a kérelemmel fordultak **(helység 2 neve)** Megyei Jogú Város Jegyzőjéhez, hogy szerezzen érvényt az alperesi kötelezettséget megállapító hatósági határozatnak, elhárítva ezzel a felpereseket ért jogsérelmet. A jegyző 2001. szeptember 4. napján kelt 59155/2/2001. számú határozatával a kérelmet elutasította. A határozattal szemben a felperesek jogorvoslati kérelemmel éltek a III. rendű alperes jogelődjéhez. **(helység 2 neve)** Megyei Jogú Város Jegyzője 2001. július 19. napján határozatában végleges használatba vételi engedélyt adott a IV. és V. rendű alpereseknek. A felperesek jogorvoslati kérelmére a III. rendű alperes jogelődje a korábbi határozatot megváltoztatta és a IV. rendű alperes építési és használatbavételi engedély iránti kérelmét elutasította. 2002. február 18. napján a felperesek egyezségi ajánlatot tettek a IV. és V. rendű alpereseknek, amely szerint, amennyiben vállalják, hogy a tűzfalasítást az épületük teljes hosszában elvégzik és erre vonatkozóan építési engedély iránti kérelmet nyújtanak be, azaz ténylegesen megszüntetik a tűzveszélyes állapotot, úgy eltekintenek attól, hogy velük szemben kártérítési igényt érvényesítsenek. Az ajánlatot a IV. és V. rendű alperesek részben elfogadták, ebből eredő kötelezettségüknek **(helység 2 neve)** Megyei Jogú Város Jegyzője 2064-7/2002. számú határozata alapján tettek eleget. Miután a tűzfal megépítése 2002. szeptemberében megtörtént, a felperesek a tulajdonukban lévő ingatlanra vonatkozó építési engedély kiadása iránt új eljárást kezdeményeztek és 2004. január 14. napján kapták meg az építési engedélyt.

A felperesek kártérítés jogcímén az I-V. rendű alpereseket 1.720.000,-Ft és 1999. október 24. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni. Előadásuk szerint az I. rendű alperes jogellenes magatartást tanúsított, amikor a felperesek tulajdonát képező ingatlanul szomszédos ingatlan építtetői a IV. és V. rendű alperesek részére úgy adott építési, illetőleg fennmaradási és továbbépítési engedélyt, hogy a kialakított épület a későbbi határozatok szerint nem felelt meg a tűzvédelmi szabályoknak. Ezen okból saját ingatlanuk építési engedély iránti kérelme elutasításra került 2001. évben. A II. rendű alperes a tűzvédelmi hatósági eljárással összefüggésben hozott határozatnak a végrehajtásával késlekedett, amelynek eredményeként csak 2004. évben kaptak jogerős építési engedélyt az épületük átalakítására. A III. rendű alperes a felperesek álláspontja szerint határozataival nem segítette elő a tűzrendészeti határozatnak az érvényesülését, illetőleg végrehajtását. Jogszabályt sértett, amikor az I. rendű alperes által meghozott építési engedélyt, illetve fennmaradási és továbbépítési engedélyt a jogorvoslati kérelmek ellenére helybenhagyta. A IV. és V. rendű alperes károkozó magatartása abban áll, hogy a tűzvédelmi hatósági határozatot önként nem hajtották végre. A végrehajtás elhúzódása akadályozta az általuk kezdeményezett építési engedélyezési eljárást, illetőleg a melléképületük megépítését. Magánszakértői véleményt csatoltak a kár bekövetkeztének és összecszerűségének igazolására. E szakvélemény tartalmazza, hogy az ingatlan vásárlására fordított 5.000.000,-Ft milyen mértékű hasznót eredményezett volna 2006. évre más befektetési lehetőség választása mellett. A felperesek álláspontja az volt, hogy a különböző befektetési lehetőségek hozamát vizsgálva, legkevesebb 1.720.000,-Ft vagyoni előnytől estek el.

Az I-V. rendű alperesek elsődlegesen elévülési kifogást terjesztettek elő. Az I. rendű alperes érdemi védekezésében előadta, a tűzrendészeti hatósági eljárást a II. rendű alperes folytatta le 1999. évben, és ha a felperes a késedelmes ügyintézés miatt kíván igényt érvényesíteni, úgy azt nem vele szemben teheti. Egyebekben utalt arra, hogy a 2004. január 14. napján jogerőre emelkedett építési engedély alapján a felperesek a munkálatok elvégzését meg sem kezdték, 2009. június 19. napján 8 lakásos, háromszintes társasház építésére vonatkozó kérelmet terjesztettek elő, illetve 2009. július 12. napján a telken lévő összes felépítményre bontási engedélyre vonatkozó kérelmet nyújtottak be. A II. rendű alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az építési és tűzvédelmi hatósági ügyben párhuzamos eljárás folyt kijelölése alapján 1999. évtől 2003. évig. A tűzvédelmi hatósági ügyben hozott utolsó döntést és az építési ügyben hozott döntést 2003. márciusában közölték. Az alap- és végrehajtási eljárásokban határidő alatt döntöttek, amellyel szemben a IV. és V. rendű alperesek valamennyi esetben jogorvoslati kérelemmel éltek. A III. rendű alperes álláspontja szerint jogelődje, mint közigazgatási jogkörben eljáró hatóság, a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott, mind az építési, mind pedig a tűzrendészeti eljárásban. A kár bekövetkeztével összefüggésben utalt arra, hogy a felperesek a lakóépület és a meglévő melléképület átalakítására nem költekeztek és

a kártérítési igénnyel érintett meglévő épület bontására és helyére új, többszintes társasház építésére vonatkozó építési engedély iránti kérelmet nyújtottak be. A IV. és V. rendű alperes előadta, hogy jogerős építési, fennmaradási és továbbépítési használatbavételi engedéllyel rendelkeztek, a tűzvédelmi hatósági kötelezésnek azonban

csak úgy tudtak eleget tenni, hogy építési tervet készítették, amelyet külön engedélyeztetni kellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 43.200,-Ft le nem rótt illetéket és a IV. és V. rendű alpereseknek 100.000,-Ft perköltséget. Az alperesek elévülési kifogása alapján elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperesek az erre nyitva álló határidő alatt terjesztették-e elő a kártérítési igényüket. A felperesek állítása szerint a kár akkor következett be, amikor az építési engedély iránti kérelmüket a hatóság jogerősen elutasította és ennek időpontja 2001. június 2. napja. A II. és III. rendű alperesek vonatkozásában a tűzvédelmi hatósági határozat végrehajtásának késedelme a IV. és V. rendű alperesek önkéntes teljesítésével, azaz 2002. szeptember 5. napjától számítható az elévülés. A felperesek igazolták, hogy 2004. november 2. napján és 2009. október 5. napján írásban szólították fel az alpereseket a kár megtérítésére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felszólító levelek az elévülést megszakították, így az elévülés újra kezdődött. Mindkét felszólító levél az elévülési időn belül került kézbesítésre, így a felperesek igénye a III. rendű alperesre vonatkozó igénytől eltekintve nem évült el. Ugyanakkor a felperesek a 2004. november 2. napján kelt III. rendű alpereshez intézett felszólító levelet 2004. december 4. napján visszavonták, amelyből azt következik, hogy vele szemben nem kívántak kárigényt érvényesíteni. Ezt a bíróság úgy tekintette, hogy igényüket joghatályosan nem tartották fenn, vagyis ez a levél az elévülés megszakítására nem volt alkalmas. A 2009. október 5. napján kelt írásbeli felszólítás az elévülési idő elteltét követően került kézbesítésre, vagyis a kereset a III. rendű alperessel szemben elévült, azaz bírósági úton nem érvényesíthető. Az igény érdemi vizsgálata során arra következtetett, hogy az I. rendű alperes, mint építési hatóság adott engedélyt a IV. és V. rendű alpereseknek az ingatlan felépítésére, utóbb a tetőtér beépítésre, valamint további építésre és fennmaradásra úgy, hogy a megvalósult épület a tűzvédelmi szabályoknak, illetőleg az azzal kapcsolatos szabványnak nem felelt meg. Erre a tűzvédelmi hatósági eljárásban beszerzett szakhatósági állásfoglalásból lehet következtetni. Az I. rendű alperes az építési engedélyezési eljárás során nem az adott helyzetben tőle elvárható gondossággal járt el, hiszen egyértelmű szabályokat hagyott figyelmen kívül. A II. rendű alperes, mint közigazgatási hatóság folytatta le a tűzvédelmi eljárást a szomszédos ingatlanok tekintetében. Nem vitásan 40992-4/1999. szám alatt határozatot hozott, amely a IV. és V. rendű alperesek vonatkozásában kötelezést tartalmaz a tűzveszélyes állapot megszüntetésére. A bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a jogerős határozat végrehajtása során a II. rendű alperes megtett-e minden tőle elvárhatót, ugyanis nyilvánvaló, hogy a felperesi építési engedély iránti kérelem mindaddig nem volt kiadható, ameddig a tűzveszélyes állapot fennállt, és a IV. és V. rendű alperes önként nem teljesített. A közigazgatási iratokból megállapította, a II. rendű alperes terhére a szakhatósági állásfoglalás figyelmen kívül hagyása miatt mulasztás állapítható meg 2001. szeptember 4. napja, illetőleg

2001. december 28. napja közötti időtartamra. További mulasztás ténye is mutatkozik a terhére a 2002. március 1. napján meghozott határozattal kapcsolatban, amely a tűzvédelmi határozat végrehajtásával volt kapcsolatos és a III. rendű alperes eljárási szabálysértés miatt helyezte hatályon kívül. A II. rendű alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a döntéséhez szükséges a szakhatósági vélemény beszerzése, ezen kötelezettségének azonban nem tett eleget. Rámutatott ugyanakkor arra, hogy nem róható a II. rendű alperes terhére, hogy a tűzvédelmi határozat végrehajtásával kapcsolatban a IV. és V. rendű alperes részére a teljesítéshez további határidőt engedélyezett az erre vonatkozó tervek és hatósági jóváhagyás beszerzése végett. A IV. és V. rendű alperesektől elvárható lett volna, hogy a jogerős határozatban foglaltaknak mihamarabb és önként tegyenek eleget, ehelyett erre 3 év elteltével került sor. Ezt követően az elsőfokú bíróság a kártérítés további lényegi tényállási elemeit vizsgálta és arra a következtetésre jutott, hogy a magánszakértői véleményre alapított elmaradt haszon nem nyert bizonyítást. A felperesek az ingatlan tulajdonjogát a tényleges lakhatás céljából szerezték meg, 2004. évben építési engedélyt kaptak, de az építkezés nem valósult meg. A magánszakértői vélemény nem alkalmas az ingatlan forgalmi értékváltozásának a megállapítására, ugyanis nem tartalmaz összehasonlító adatokat, ezenkívül az értéknövekedés időtartamaként az 1998. év 2006. év közötti időszakot veszi figyelembe, míg a II., IV. és V. rendű alperes vonatkozásában a határozat végrehajtásával kapcsolatos mulasztás időtartama ennél rövidebb. Mindezek alapján nem találta igazoltnak a felperesek által érvényesíteni kívánt kár bekövetkeztét és az okozati összefüggést sem.

Az elsőfokú ítélet ellen az I., II. és III. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, kérték annak részben és akként történő megváltoztatását, hogy a III. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapítása mellett az I-V. rendű alperesek fizessenek meg 1.000.000,- Ft kártérítést. A fellebbezés indokaként előadták, az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg és a felpereseknek a kár bekövetkeztével kapcsolatos állításait, érvelését nagyobb részben mellőzte az érdemi döntés kialakítása során. Jogi érvelésük szerint az I. rendű alperes károkozó magatartása már ott megkezdődött, amikor a tűzvédelmi szempontból szabálytalan építkezésre építési engedélyt adott a IV. és V. rendű alpereseknek. Az engedélytől eltérő kivitelezés nem feltétlenül a felperesek kártérítési igényével függ össze. A jelen per szempontjából a tűzfal és a tetőszerkezet tekintetében a IV. és V. rendű alperesek az építési engedélytől nem tértek el, eleve az engedélyes tervek tartalmazták a tűzveszélyes állapotot. Az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel arra, hogy elvi építési engedéllyel rendelkeztek az ingatlan tulajdonjogának megszerzésekor és ugyanilyen tartalommal kérték az építési engedély kiadását. A sérelem, a kár a felperesi oldalon azzal áll okozati összefüggésben, hogy az alperesek jogellenes magatartása együttthatásaként a felperesek szerzett joga teljesen elenyészett. Véleményük szerint az elvi építési engedélynek kiemelkedő jelentősége van az ügyben és a kártérítési követelés egyik ténybeli alapja. További tévedése az elsőfokú bíróságnak a kártérítési igény mibenléte. Sem szóban, sem

írásban nem tettek olyan nyilatkozatot, hogy káruk az elmaradt haszon. Nem az ingatlan értékkülönbözötét, az építkezési költségek időközbeni emelkedését és elmarat hasznát, hanem annak a sérelemnek az ellenértékét kívánták érvényesíteni, hogy ők maguk az épületet megépíteni egyáltalán nem tudták. Sérelmük egyrészt az elvi építési engedéllyel

szerzett joguk, másrészt az építkezéssel kapcsolatos terveik elenyészésében, továbbá a több év hatósági eljárása miatti erkölcsi veszteségben és pszichés megterhelésben határozható meg. Sérült a tulajdonhoz való rendelkezés joguk is. Cselekvési szabadságuk csorbult mások jogsértő magatartása miatt, ami az emberi méltóságuk sérelmével járt. Véleményük szerint a teljes kártérítés elvére figyelemmel nem maradhat szankció nélkül a több éven át tartó, és jogokat csorbító jogellenes magatartás önmagában azért, mert elmaradt hasznát nem tudták bizonyítani.

A II., III., IV. és V. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A II. és III. rendű alperesek hivatkoztak arra, hogy a felperesek a kártérítési igényüket a másodfokú eljárásban új tényalapra helyezték, nem vagyoni kártérítésként kívánták érvényesíteni, amely meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül. A III. rendű alperes hangsúlyozta, jogelődje a 09-2054-2/1998. számú határozatával új melléképület építésére adott elvi építési engedélyt, amely egyébként építési munka elvégzésére nem jogosít. A felperesek az utóbb kiadott építési engedélyek hatályának többszöri meghosszabbítása ellenére sem éltek a felújítás vagy bővítés lehetőségével, utóbb új hatósági engedély alapján valamennyi felépítményt elbontották, így kártérítést nem követelhetnek.

A IV. és V. rendű alperesek ellenkérelmükben rámutattak arra, hogy a felperesek az elsőfokú eljárásban elmaradt vagyoni előnyt kívántak érvényesíteni kártérítésként és a másodfokú eljárásban igényüket nem vagyoni kárigényként tartották fenn. Időközben felépítették a társasházat, amelynek tűzfala 1,85 méterre haladja meg a lakóépületüket és bejelentésükre a tűzoltóság megállapította, ez a megoldás nem felel meg a tűzállósági követelményeknek, a tűzgátló elválasztás nem teljes.

Az I., II. és III. rendű felperesek fellebbezése **megalapozatlan**.

A Pp. 3. § (1) bekezdése szerint a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Az elbírálás keretét, korlátait a Pp. 213. § (1) bekezdése és a 215. §-a határozza meg, vagyis a döntésnek valamennyi kereseti kérelemre ki kell terjednie, a bíróság azonban nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen. A Pp. 3. § (3) bekezdése azt is kimondja, a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása főszabályként a felek kötelezettsége. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezménye a bizonyításra kötelezett felet terheli. A Pp. 146. § (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy a felperesek a keresetüket az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatják, feltéve, hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg.

A Pp. 239. §-a úgy rendelkezik, az elsőfokú eljárás szabályai a Pp. eltérő rendelkezésének hiányában megfelelően alkalmazandók a másodfokú eljárásban is. A bizonyítás eltérő szabályaira és a keresetváltoztatás korlátjaira nézve a Pp. 235. § és a 247. §-ai tartalmaznak rendelkezést. A Pp. 235. §-a szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. A fellebbező fél tehát a másodfokú eljárásban eredménnyel nem hivatkozhat olyan új tényre és bizonyítékra, amelyek előterjesztésétől az elsőfokú eljárásban nem volt elzárva. A Pp. 247. § (1) bekezdése pedig kimondja, a másodfokú eljárásban keresetet megváltoztatni nem lehet. Ez a rendelkezés azonban nem zárja ki, hogy a fél eredetileg követelt dolog helyett utóbb beállott változás folytán más dolgot, vagy kártérítést követeljen (a))pont); a keresetét felemelhesse vagy leszállíthassa, illetőleg az eredetileg nem követelt járulékokra, vagy a követeléseknek, illetve járulékoknak a per folyamán esedékessé vált részleteire is kiterjeszthesse (b))pont); megállapítás helyett teljesítést, vagy teljesítés helyett megállapítást követelhessen (123. § c) pont). Az idézett rendelkezésekből lesűrhető, hogy a keresetváltoztatás korlátját az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereset tartalma - annak ténybeli és jogi alapja - szabja meg, és nem jelentheti a kereset jogcímének megváltoztatását. A fellebbezésben előterjesztett nem vagyoni kárigény akkor tekinthető a keresetváltoztatás tilalmába ütközőnek, ha a követelés ténybeli alapja más. Annak elbírálásánál, hogy a keresetváltoztatás megengedett-e a másodfokú eljárásban, abból kell kiindulni, hogy a keresetváltoztatás a jogi és ténybeli alapjának megváltoztatását jelenti-e (BDT 2002. 710.).

A kár minden olyan hátrány, amely valakit, valamely károsító esemény folytán személyében vagy vagyonában ér. A vagyoni kár: a ténylegesen felmerült kár (beállott értékcsökkenés: *damnum emergens*) és az elmaradt vagyoni előny (*lucrum cessans*). A felmerült kár körébe kell vonni azokat a költségeket és kiadásokat is, amelyek a károsultat ért vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükségesek. Nem vagyoni kár esetében azt a jogsértés nyomán beállott emberi helyzetet, állapotot kell jelölni, amelyre már a „kár” fogalma nem használható. A nem vagyoni kár a személyiségi jog megsértése következtében az emberi személyiség testi vagy lelki életminőségének hátrányos megváltozása.

A perbeli adatokból megállapíthatóan a felperesek az elsőfokú eljárásban magánszakértői véleményre alapítottan elmaradt vagyoni előny iránti igényüket érvényesítették, amely abból eredt, hogy a lakó- és melléképület felújítását, valamint új melléképület létesítését nem tudták megvalósítani az ingatlan tulajdonjogának megszerzését követően. Ezért az ingatlan forgalmi értéke nem emelkedett, illetve időközben a tervezett beruházás magasabb költséggel lett volna kivitelezhető. A másodfokú eljárásban kárigényüket a több évig tartó hatósági eljárás következtében elszenvedett erkölcsi és pszichikai megterhelésükre, emberi méltóságuk és cselekvési szabadságuk sérelmére alapították és az immateriális kár következtében

nem vagyoni kárigényt terjesztettek elő. A keresetmódosítást azzal indokolták, hogy a vagyoni kár bizonyítása nehézségekbe ütközött és a kártérítési felelősség megállapítása nem mellőzhető, az alperesek jogsértő magatartása nem maradhat szankció nélkül.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a fellebbezésben előterjesztett igény a Pp. 247. § (1) bekezdésében írt keresetváltoztatás tilalmába ütközik. Bár a jogcím lényegében ugyanaz - kártérítés -, a követelés ténybeli alapja más, ugyanis a nem vagyoni kár érvényesítéséhez az elsőfokú eljárásban előadottakon túl más, újabb körülmények is szükségesek. Márpedig annak az elbírálásánál, hogy a keresetváltoztatás megengedett-e, a másodfokú eljárásban abból kell kiindulni, hogy a keresetváltoztatás eredményezi-e a követelés jogi és ténybeli alapjának megváltoztatását. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, a polgári jogi felelősség szabályai szerint követelhet kártérítést (Ptk. 339. § (1) bekezdés, 355. § (1) és (4) bekezdés). A károsult nem vagyoni kárpótlásra akkor tarthat igényt, ha bizonyítja, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben olyan hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt és szükséges a nem vagyoni kárpótlás megítélése (EBH 2000/302., BH 2001/110. számú jogeset).

Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság megállapította az I., II., IV. és V. rendű alperesek jogellenes magatartását, nem alapozza meg a felperesek nem vagyoni kárigényét a hátrányok bekövetkezésének a bizonyítása nélkül. Ilyen nem vagyoni hátrányokra a felperesek az elsőfokú eljárásban nem hivatkoztak, fellebbezési előadásaik a követelésük jogi és ténybeli alapjának megváltoztatását jelentette. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a személyhez fűződő jog megsértéséből eredő igényt a sérelmet szenvedett felek csak külön-külön érvényesíthetik, és a jogsértőkkel szemben személyenként kell megjelölniük a jogsértéssel okozati összefüggésben álló nem vagyoni kárigényüket. A felperesek keresetmódosítása ennek a követelménynek sem felel meg.

Az előzőekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozott a felperesek fellebbezésében előterjesztett nem vagyoni kárigénnyel. Az elsőfokú bíróság ítéletének ténymegállapításaival és az abból levont jogi következtetéseivel, érveléseivel egyetértett, és ítéletét annak mindenben helyes indokaira utalással a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a IV. és V. rendű alperesek jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdésében foglaltak szerint megállapítható - másodfokú perköltségnek a megfizetésére. Az I., II. és III. rendű alpereseknek a másodfokú eljárásban áthárítható költségük nem merült fel. A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket felperesek viselik az Itv. 74. § (3)

bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. §-a szerint.

S z e g e d, 2011. október hó 24. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Kasza Ferenc sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró